

angive en Chauffør, fordi han havde drukket en Bajer til sin Mad. Det nytter ikke, at man vil sige, at man ikke har nogen Pligt til at anmelde det, at det er noget, Politiet maa gøre, for vi kan ikke have Politiet til at gaa rundt og se efter den Slags Smaating. Som sagt, jeg forstaaer, at det, Udvalget har haft til Hensigt, er, at hvis der sker noget, bør vedkommende Mand kunne rammes. Ja, men i den Henseende er der jo ogsaa indført meget skarpe Regler i Lovforslaget, man har jo endog taget den Regel med, som blev foreslaaet af Ministeren, at et Automobil kan sættes ud af Funktion i længere Tid, man har taget den Regel med, at en Chauffør kan miste sin Køretilladelse og kan komme til at betale Erstatning, at der skal tegnes Ansvarsforsikring o. s. v. Altsaa, der er saa strenge Regler overfor berusede Chauffører, at man ikke behøver at gaa saa langt ud som at give Bestemmelser, hvis Overtrædelse intet Menneske vil falde paa at anmelde; jeg tror ogsaa, man vilde se meget skeptisk til den Politibetjent, der optraadte som Anmelder i saadanne Tilfælde. Jeg henstiller derfor meget kraftigt, at man nøjes med de Strafferegler, som vi alle er enige om. Lad os straffe de Misbrug, som vi alle er enige om moralsk at fordømme, men ikke andet. Det er ikke vor Pligt at give Lovbestemmelser af den Art, at man vilde finde det mærkværdigt, naar Politiet greb ind overfor en Overtrædelse af dem. Jeg vil derfor bede det høje Ting stemme imod Ændringsforslag Nr. 12, ikke fordi jeg har Medlidenhed med berusede Chauffører — de skal ikke møde nogen som helst Medlidenhed —, men fordi det er en urimelig Bestemmelse, og fordi den er en Klassebestemmelse, idet den ikke rammer alle — den fritager dem, som har Raad til at holde Chauffør. Skulde man endelig saa langt ud, at man gik til den Slags Tvangsforanstaltninger, synes jeg, der var meget andet at tage med.

Endelig vil jeg gerne sige et Par Ord om det Ændringsforslag, som gaar ud paa at bemyndige Ministeren for offentlige Arbejder til at nedsætte Afgiften til Halvdelen for de Automobiler, der kører i jernbanefattige Egne. Jeg vilde ikke ønske, hvis denne Bestemmelse skulde blive vedtaget, at være i min ærede Kollegas Sted. Hvad er fattig? Det er jo et relativt Begreb, og ligeledes jernbanefattig. Hvorledes skulde den ulykkelige Minister afgøre dette Spørgsmaal? Og dernæst: Der er Last- og Omnibusautomobiler, som gaar gennem baade jernbanefattige og meget jernbanerige Egne, idet de kører meget lange Strækninger.

Jeg vil nødigt Forslagsstillerne noget ondt, det kan jeg forsikre, men jeg maa dog anmode dem om at definere Begrebet „jernbanefattig Egn“. Man kan sige, at det er de og de Steder. Men som Bestemmelsen lyder, er den aldeles uacceptabel, for intet Menneske — jeg tror heller ikke Forslagsstillerne — vil kunne opstille et Kriterium for Afgørelsen. Der er ikke andet for end at sige: Den og den Egn er jernbanefattig, men det bliver meget vanskeligt.

Jeg har nu udtalt min Mening om Ændringsforslagene og haaber, at man maa kunne blive enig om Lovforslaget. Der staar mange Interesser overfor hinanden. Jeg har kun kunnet se det, at Udvalget har kunnet blive enig, som Udtryk for, at saglige Betragtninger har gjort sig gældende, idet alle Partier er enige, men det synes mig, at man er gaaet noget for vidt med Hensyn til Spørgsmaalet om Tobak og Spiritus.

Søren Qvist: Det, vi ønsker ved Automobillovens Revision, er at lægge saa faa Hindringer i Vejen som muligt for Kørselen og alligevel skabe den størst mulige Sikkerhed. Blandt Udvalgets Ændringsforslag er der imidlertid eet, som i høj Grad vil bidrage til at øge Usikkerheden, nemlig Forslaget om, at Køreskolerne skal nedlægges. Man har haft de mest ideelle Grunde til at foreslaa dette, nemlig at formindske Udgifterne for dem, der ønsker at lære at køre Automobil, men det, man vinder derved, kommer man til at betale for paa anden Maade, nemlig ved øget Usikkerhed og flere Ulykker. Tidligere skulde de, der vilde lære at køre Automobil, undervises i 25 Timer, fordelt paa mindst 14 Undervisningsdage. Læreren var en Mand med god Erfaring i Automobilkørsel; han var godkendt af Amtmanden, og man maa dog gaa ud fra, at Amtmanden ikke godkendte den første den bedste, men skaffede sig Underretning om, at vedkommende virkelig var paalidelig, men det allervigtigste var, at Undervisningen foregik paa særlig dertil indrettede Skolevogne med dobbelt Fodbremse, saa Læreren straks kunde bremse, hvis der var Fare for Ulykke. Nu indvender man, at disse Bestemmelser om Undervisningen ikke bliver overholdt af Læreren; og det er meget muligt, men Lov er Lov, og Lov skal holdes; det er ikke Lovens Skyld, at Læreren ikke har overholdt den, det har altsaa været daarligere Lærere. De skulde have været klappede af, og Retten til at undervise skulde have været taget fra dem. For Fremtiden kan enhver optræde som